

Thomas Ruthford

Dumnezeu să-l ajute pe creștinul singur!

Ghid practic pentru a-ți găsi
un partener de viață credincios

Traducere din limba engleză
IOAN-LUCIAN RADU

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2018

CUPRINS

Introducere.....	9
------------------	---

Partea întâi

Ce să faci când ești singur

1. Așteptarea, mirarea și smiorcăiala	21
Rugăciunile și creșterea duhovnicească	25
Vezi cât de mult poți rezista fără să spui sau să faci ceva în legătură cu găsirea cuiva	25
Caută ajutor la sfinți	26
Distragerile rele	28
Renunțarea la oamenii adevărați și urmărirea site-urilor deocheate	29
Cum să lupți: privește celibatul ca proiect în fiecare zi	30
Distragerile bune – găsește-ți un hobby neobișnuit	33
Mănâncă usturoi	33
Învață să gătești o mulțime de rețete	34
Ia-ți un câine	34

Citește ce este mai bun pe internet	34
Ieși în oraș	35
2. Întâlnire vs. curtare	
<i>vs.</i> obrăznicie generală	37
Cum să întâlnești oameni	37
Întrebarea frenetică a creștinului singur	37
Definirea scopului	40
Reguli de bază atunci când ești singur	43
Nu te strădui mai mult decât trebuie	44
Nu te supăra dacă nu poți obține o întâlnire	44
Unde să cauți persoana ta specială	45
Întâlnirea tinerilor	
sau tabăra organizată de Biserică	46
Alte câteva sfaturi	48
3. Modest ≠ ponosit	51
Fii smerit: nu te agăța de reguli	55
Frumusețea mai subtilă	56
Decolteul: arată-i unui bărbat inima ta	
fără să-i arăți și ce ai în jur	59
Băieți, fiți atenți	60
Bărbile	62
Cunoaște-ți parohia	62
Încearcă să fii relaxat	63
4. Bucurii și riscuri atunci când ieși la întâlnire	
cu copii de preoți și seminariști sau teologi... ..	67

Copiii de preot – mersul la biserică e ca atunci când trebuie să mănânci legumele care nu îți plac	70
5. Monahismul	75
Monahismul ca realitate	76
Monahismul ca scuză	81
6. Voluntariat pentru iubire	87
Câteva recomandări pentru altruismul romantic	92
Găsește ceva care implică alți oameni de vârsta ta	92
Ascultă-i pe oamenii în folosul cărora te oferi voluntar	93
Nu te aștepta ca ceilalți voluntari să-ți împărtășească convingerile religioase	93
Dacă un grup din biserica ta organizează o acțiune de voluntariat, participă!	94
O idee: întâlnirea pentru un scop caritabil	94
7. Mi-a zâmbit! Aceasta înseamnă că mă iubește?	97
Sfaturi pentru o bună căutare	102
Știința din spatele întâlnirilor online	103
Rețelele sociale	105
SMS-urile. Dragoste curată mijlocită de un mic dreptunghi strălucitor	107
8. Ghid pentru pelerinaje romantice	111

Partea a II-a

Atunci când te străduiești prea mult

9. Dorința de a emigra	117
10. Peșitul și alte sfaturi proaste	129
Peșitul tradițional	130
Pasionatul	133
Peșitorul disperat să aibă nepoți	134
Preoteasa peșitoare	134
Paradoxul evlaviei față de acordul părintesc ..	135
11. Postul + întâlnirile = greșfrutul + laptele ..	137
12. Convertește-ți iubita cu un sărut	145
O problemă specială pe care o ridică dating-ul misionar	149
Dacă ești în prezent într-o relație de tip <i>dating</i> misionar... ..	150

Partea a III-a

Când ai reușit să obții ceva

13. Bebelușii și alte hazarduri ale pasiunii	155
14. Intimitate sau... ..	165
15. Să presupunem că o ceri în căsătorie.....	171

Introducere

Iubire imposibilă

Creștinii cred în lucruri imposibile. Învierea lui Iisus Hristos este unul dintre acestea. Am descoperit aceasta în primul meu an în calitate de creștin, la vârsta de 22 de ani. Am fost sceptic întreaga mea viață, însă de Paștile pe care le-am petrecut în acel an într-o biserică din Ucraina, m-am alăturat comunității în răspunsul dat preotului, atunci când acesta a strigat „Hristos voskres!” (Hristos a înviat!), iar noi am spus „Voistinu voskres!” (Adevărat a înviat!). Dar nu cunoscusem până atunci versiunea engleză a formulei de adresare pascală – acela a fost primul an când am participat la slujba Învierii.

M-am îndoit de multe aspecte – prezența lui Dumnezeu, legătura noastră cu El, posibilitatea de a merge în rai. Cea mai mare îndoială a mea era legată de convingerea că eu – bărbatul tocilar, care suferea de singurătate cronică – nu aveam să găsec vreodată o femeie creștină ortodoxă cu care să-mi împart viața.

Când noi, creștinii, sărbătorim Învierea, trăim pe viu transformarea imposibilului în realitate. În acele Paști (sau *Pasha*, cum spun ucrainenii) am descoperit că ucrainenii nu irosc nici o clipă atunci când vine vorba de sărbătorirea Paștilor – cântările de bucurie încep de la miezul nopții, iar majoritatea locuitorilor din cartierele din jurul bisericii vin pentru a le fi binecuvântate coșurile de Paști. 5000 de oameni au venit la acea mică biserică în acea noapte, răspunzând împreună: „Adevărat a înviat” la salutul preotului: „Hristos a înviat!”. Atunci m-am gândit: „Dacă nu cred că Dumnezeu poate face lucruri imposibile, de ce strig la El în limba ucraineană din toate puterile, în mijlocul nopții?”. Cinismul meu mă părăsise și lumina sărbătoririi lui Iisus Hristos m-a încălzit și m-a făcut să cred că într-o zi mă voi căsători.

Trei ani mai târziu, încă nu mă căsătorisem. Timpul petrecut în Ucraina a fost plăcut, dar faptul că am locuit într-o țară plină de femei creștine frumoase nu m-a ajutat să îmi găsesc fata potrivită, iar acum eram în Pittsburgh. Era Vinerea Mare și eu eram furios. Crezusem pentru puțin timp că găsisem în sfârșit „fata potrivită” la o conferință bisericească pentru tineri, iar ea chiar m-a invitat să-i fac o vizită, la trei sute de kilometri distanță, dar apoi m-a părăsit în Duminica Floriilor fiindcă voia să se călugărească! Am fost atât de nefericit (ca să nu spun mai mult) și am petrecut cea mai

mare parte din Săptămâna Mare gândindu-mă la cât de nedreaptă este situația mea. Credeam că am fost „blestemat” să devin eu însumi călugăr, închis într-o mănăstire, scriind ocazional câte o carte poștală pentru „noua mea prietenă”, călugărița. Găsirea unei femei creștine care să vrea să fie împreună cu mine mi se părea imposibilă – din nou.

Să fii creștin credincios și singur nu este ușor. Când am urcat în autobuz ca să merg acasă, tot singur, în acea duminică de Florii, eram sigur că mergeam în exil în Babilon. Am recitat Psalmul 136, despre exilul babilonian, și m-am întrebat dacă aș fi mai fericit în cazul în care aș începe să-i lovesc pe oameni de pietre¹. Nu eram fericit că trebuie să mă întorc la cele două sau trei fete din cor, ale căror ma-me neîngrijite mă tot băteau la cap să le dau întâlnire. În săptămâna următoare, furia mea s-a potolit un pic și mi-am amintit câteva sarcini de bază ale creștinului: Trebuie să mulțumim pentru toate, trebuie să ne luptăm cu ispita și să ne ducem lupta cu bucurie, așa cum ne învață Sfântul Apostol Pavel: „Bucurați-vă pururea. Rugați-vă neîncetat. Dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus, pentru voi. Duhul să nu-l stingeți”². Îi cerusem lui Dumnezeu să-mi trimită o fată care are aceeași credință ca mine. Într-adevăr, mi-a trimis una: o călugăriță!

¹ Cf. Ps. 136, 9: „Fericit cel ce va apuca și va lovi pruncii lor de piatră”.

² I Tesaloniceni 5, 16-19.

Oricât de mult nu aș fi vrut să recunosc, sarcina mea era să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea.

Fata de care îmi plăcea este acum novice într-o mănăstire de femei. Eu nu m-am călugărit, deși, după ce am fost părăsit, mi-am amintit că folosisem replica jalnică: „Cred că sunt chemat să devin călugăr”, câteva luni mai devreme pentru a scăpa de o fată de care nu îmi plăcea și mi-am dat seama că am primit o experiență similară în schimb.

Fiind creștini, ne trăim viața pe două planuri, căci avem experiența cerească a slăvirii lui Dumnezeu și cea a viețuirii în lumea care nu este prea interesată să-L slăvească pe Dumnezeu. Această contradicție în care trăim este accentuată mai ales în cazul creștinilor singuri: trăim într-o cultură care ne încurajează să amânăm căsătoria până când ne realizăm educațional, profesional și sentimental. De asemenea, suntem încurajați ca, mai presus de orice, să fim sinceri cu noi înșine, lucru care ne face să părem ciudați când aducem în discuție religia ca motiv pentru care nu putem să facem lucrurile populare și „normale” în societate. În cele din urmă, când ne întoarcem la biserică pentru a găsi pe cineva care ne împărtășește propriile valori, găsim puțini oameni de vârsta noastră și uneori se pare că biserica este magnet pentru oamenii care au probleme sociale, fiindcă acolo și le pot rezolva.

Unii dintre noi cad în disperare și cedează în fața ofertelor altor oameni de a ne găsi ei pe cineva

la biserică. Un domn de la biserică a auzit de starea mea de singurătate cronică atunci când aveam 24 de ani și a încercat să mă cupleze cu fata lui de 14 ani. (Nu glumesc!) Ea era o fată drăguță, ca multe fete de 14 ani, dar discuțiile noastre s-au limitat la algebră. (Trebuie să recunosc, ideea tatălui era să avem o perioadă de prietenie FOARTE lungă.)

Creștinul singur este posibil să se străduiască prea mult pentru a începe o relație și astfel să meargă în călătorie la o biserică departe de casa lui, acolo unde o persoană drăguță merge la slujbă, cu speranța că prezența sa acolo o va copleși pe persoana vizată atât de mult, încât căsătoria va fi un pas logic. Acest tip de călătorie, pe care l-am realizat și eu de mai multe ori, se numește pelerinaj romantic și voi spune mai multe despre el puțin mai încolo.

Altă ispită este *dating*-ul misionar sau întâlnirea cu un neortodox în speranța că relația dintre voi îl va face pe el sau pe ea să capete credință și dragoste profundă față de Biserică. Această strategie are multe neajunsuri, iar unul dintre ele este acela că se poate să nu funcționeze. Un pastor pe care îl cunosc a ieșit la întâlnire cu o fată o anumită vreme când era la seminar, dar i-a spus că relația dintre ei nu poate deveni serioasă decât dacă ea va avea aceeași credință cu el. Fata s-a convertit pentru el, iar el a părăsit-o după câteva luni.

Această carte este despre lupta pe care toți creștinii singuri angajați în viața Bisericii o au în

lumea noastră modernă, seculară. Călătoriile noastre pot fi extenuante și frustrante, dar în același timp cred că sunt amuzante. Însă este important să ne luptăm cu bucurie, fiindcă promisiunea Învierii lui Hristos – care devine învierea *noastră* – se presupune că ne aduce bucurie. Este nevoie să fim capabili să râdem de absurditățile în care intrăm pe măsură ce învățăm despre iubire și despre ceilalți.

Există tot felul de cărți despre întâlnirile creștine, dar ele sunt mult prea rigide. Citind aceste cărți, ai impresia că ești la un curs numit „timp de calitate cu pastorul Smith”, în care pastorul petrece o oră împreună cu tânărul, încercând să-l convingă să nu fie ispitit de sex înainte de căsătorie, oferindu-i tot felul de povești de groază despre tineri care au avut mari necazuri fiindcă și-au făcut de cap pe la petreceri.

În această carte, pe de altă parte, pornesc de la presupunerea că deja știi că vrei să ai o căsătorie creștină – *aceasta dacă te simți chemat la căsătorie*. A rămâne singur ca alegere pentru Dumnezeu este, desigur, lucrul potrivit, dacă ai fost chemat spre acest mod de viață. Dacă astfel stau lucrurile, cartea aceasta nu este pentru tine. Cu toate acestea, este posibil să te intereseze, dacă ai ales calea celibatului, prin faptul că vei întâlni în viață mulți oameni care trec prin ceea ce am descris eu aici, care vor să-și petreacă restul vieții căsătoriți.

Deci, cu scopul de a ne înțelege unii pe alții, poate că această carte este pentru toți!

Scopul meu este să-i ajut pe creștinii singuri să rămână sănătoși psihic în timpul procesului de căutare și de așteptare. Presupun că ești atașat de o Biserică și că participarea la viața ei te ajută să îți fundamentezi viața în ceva care este mai mult decât cultura divertismentului și „valorile” ei consumeriste. În cazul meu, Biserica din care fac parte este Biserica Ortodoxă răsăriteană, iar istorisirile din această carte se bazează, în cea mai mare parte, pe experiențele mele și pe cele ale prietenilor mei legate de încercările noastre de a găsi o persoană specială în Biserica Ortodoxă.

Ortodoxia răsăriteană are o atitudine sacramentală și liturgică față de viață și noi credem că atunci când ținem sărbătorile creștine pe parcursul anului celebrăm atât bucuria, cât și tristețea evenimentelor, așa cum s-au întâmplat ele. Acest lucru ne oferă și o unire cu oamenii care au fost acolo în vremea acestor evenimente (apostolii, sfinții), cu îngerii, despre care credem că se roagă împreună cu noi atunci când ne rugăm. Noi numim aceasta mijlocire, adică acel act de a ruga pe cineva să se roage pentru noi și de a ne ruga pentru cei care ne cer acest lucru. Știu că nu toate comunitățile creștine au aceeași viziune despre sfinți, dar încercă să te gândești la acest lucru astfel: tu îi ceri prietenului tău să se roage pentru tine și probabil